

имало голѣма нужда отъ славяно-българско учение. Борисъ се съгласилъ и го изпратилъ въ Македония. Климентъ най-първо си избралъ мѣсто долината на рѣка Деволъ, която изтича откъмъ Корча и Прѣспа и се влива въ Адриатическо море. Тази долина съ околнитѣ земи тогава се наричала Кутмичевица. Управникътъ на областта Деволъ се наричалъ Дометъ. Той посрещналъ Климента много добре, далъ му една широка сграда за домъ и училище. Климентъ се настанилъ и се заелъ съ голѣмо усърдие да събира деца и младежи за учение. Гръцкитѣ свещеници и калугери се възпротивили на Климента, но той убедилъ бащитѣ и майкитѣ да не даватъ синоветѣ си въ гръцкото школо, а да ги доведатъ при него, защото той, Климентъ, ще ги учи не по гръцки, а по майчинъ и бащинъ езикъ да пишатъ и да четатъ въ църква. Така българскиятъ народъ обикналъ Климента и неговото училище. Цѣли осемъ години Климентъ събиралъ младежитѣ, училъ ги дене и ноше на писмо, четмо и пѣне въ църквата по български езикъ.

Климентъ си приготвилъ помощници и за 7 години отворилъ въ Западна Македония 12 училища, въ които събралъ до 3500 ученика, по 300 ученика въ всѣка околия. Съ своитѣ ученици Климентъ замѣстилъ гръцкитѣ учители въ Охридско, Битолско и Дебърско.

Въ Преславъ князь Борисъ I си далъ оставката и повикалъ за князь на България малкия си синъ Симеона. Дватама князе, като се научили, колко добре работи Климентъ въ Македония, решили да го направятъ владика. За това го повикали въ Преславъ, гдето за отлична работа Климентъ билъ ржкоположенъ за владика (епископъ) въ Охридъ. Това станало въ 893 г. Отъ тази година до 916 година Климентъ работилъ неморно. Съчинявалъ църковни слова и други съчинения, превеждалъ отъ гръцки на български книги, въздигалъ църкви и манастири, събиралъ народа на изповѣдь, на